

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

РАЗПОРЕЖДАНЕ

София, 28.05.2026 г.

Атанас Семов, съдия-докладчик по конституционно дело № 12/2026 г., при изпълнение на правомощията си по чл. 19, ал. 3 и чл. 22, ал. 4 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд (ПОДКС), при проверка на редовността на искането установих следното:

В Конституционния съд е получено искане с вх. № 284/20.05.2026 г. в регистъра за входяща и изходяща кореспонденция на Конституционния съд от Административния съд – Силистра, III състав, подписано от съдия Валери Раданов, с което се иска на основание чл. 150, ал. 2 от Конституцията на Република България до Конституционния съд за обявяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането в частта относно фразата „от датата на изпращане на уведомлението“ и на разпоредбата на чл. 143, ал. 10, изр. първо от Закона за движението по пътищата. Към искането са приложени заверени преписи на Определение № 617 от 18.05.2026 г. по административно дело № 24/2026 г. на Административния съд – Силистра, III състав, и материали по делото.

Отправеното искане не отговаря на изискванията на чл. 18, ал. 3 ПОДКС за аргументирана преценка на приложимото право относно последиците от действието на правото на Европейския съюз, тъй като сезирацията съдебен състав не е изложил никакви съображения относно правото на Европейския съюз.

Според постоянната практика на Конституционния съд изпълнението на посоченото изискване е предпоставка за допустимостта на искане, внесено от съд на осн. чл. 150, ал. 2 от Конституцията (Определение № 5 от 2024 г. по к. д. № 12/2024 г., Определение № 2 от 2024 г. по к. д. № 8/2024 г. и др.).

В Решение № 5 от 14.06.2022 г. по к. д. № 13/2021 г. Конституционният съд обобщава, че „не отстъпва от своята позиция, че изясняване на приложимото вътрешно право в контекста на правото на Европейския съюз е необходимо винаги, когато приложима вътрешна правна норма попада в приложното поле на правото на ЕС [...] и поради това се дължи на общо основание (*ipso jure*) от всеки правен субект, който я прилага, и в частност от всеки съд в съдебната система. Тази преценка от сезиращ по реда на чл. 150, ал. 2 от Конституцията субект [...] попада също така в обхвата на отсъждане от Конституционния съд, доколкото пряко се отнася към решаването на преюдициалния въпрос за неговата юрисдикция“ (Определение от 24.02.2022 г. по к. д. № 15/2021 г.)“.

Съдът подчертава, че „всеки съд от националната съдебна система по всяко дело следва служебно да провери дали предметът на делото или приложимите вътрешни правни норми имат връзка с правото на ЕС (дали приложимата вътрешна правна норма представлява мярка по прилагането му или по друг начин е свързана с него) и ако установи връзка – да съобрази в пълнота последиците от неговото действие“ (Определение № 2 от 13.03.2024 г. по к. д. № 8/2024 г.).

Вносителят на искането на осн. чл. 150, ал. 2 от Конституцията следва да изясни относимите последици от действието на съюзното право в материята, предмет на делото, което разглежда – анализ, какъвто всеки национален съд е задължен *ipso jure* да направи по всяко дело (в този смисъл

Определение № 2 от 24.02.2022 г. по к. д. № 15/2021 г. и Определение от 14.09.2021 г. по к. д. № 13/2021 г.).

Предвид изложеното и на основание чл. 19, ал. 3 и чл. 22, ал. 4 ПОДКС

РАЗПОРЕЖДАМ:

Давам на Административния съд – Силистра, III състав, 14-дневен срок от получаването на това разпореждане да отстрани нередовността на искането в съответствие с практиката на Конституционния съд.

Препис от това разпореждане да се изпрати на вносителя на искането.

Съдия-докладчик

